

Arrest

nr. 188 046 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 23 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 april 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 augustus 2010 werd deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze aanvraag werd evenwel op 4 januari 2012 ingetrokken, nadat een beroep tot nietigverklaring bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd ingediend.

1.3. Op 4 januari 2012 werd deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Deze beslissing werd door de Raad vernietigd bij arrest met nummer 80 255 van 26 april 2012.

1.4. Op 10 december 2013 werd een nieuwe beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Er werd op dezelfde dag eveneens besloten tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Bij arrest van de Raad met nummer 175 607 van 30 september 2016 werden deze beide beslissingen vernietigd.

1.6. Op 10 oktober 2016 verklaarde de verwerende partij opnieuw de aanvraag van 2 april 2009 ongegrond. Dit is thans de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2009 werd ingediend en op data van 30.11.2009, 14.12.2009, 03.03.2010 en 07.04.2010 werd geactualiseerd door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de zogenaamde ‘omzendbrief Turtelboom’ en eveneens op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. De omzendbrief Turtelboom werd integraal overgenomen door de instructies Wathelet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.03.2006 met een beslissing ‘niet erkend’ door de Vaste Beroepscommissie. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België, met uitzondering van de periode van 08.12.2008 tot 08.11.2011 waarin betrokkene in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van zijn aanvraag 9ter.

De duur van de procedure – namelijk één jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn veiligheid indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn veiligheid volstaat niet om als grond voor verblijfsmachtiging aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Nepal (waar de burgeroorlog en de gevolgen hiervan het leven stukgemaakt hebben en waar de economische situatie desastreus is), ter staving waarvan betrokkene verschillende krantenartikels voorlegt, vormt geen grond voor verblijfsmachtiging, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene opnieuw geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Nepal geeft, is niet meer actueel daar het reisadvies voor Nepal ondertussen geactualiseerd werd en er geen negatief reisadvies meer wordt gegeven. Bovendien stellen we vast dat dit advies geldt voor toeristische

reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Nepalese nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Dit element kan dan ook niet aanvaard als een grond voor verblijfsmachtiging.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond aanvaard te worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: het medisch attest d.d. 22.12.2008 en de resultaten van de bloedanalyse d.d. 10.05.2008) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene reeds een aanvraag gebaseerd op artikel 9ter indiende, die echter ongegrond werd afgesloten op datum van 08.11.2011.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt aan dat hij ondertussen al sinds december 2004 in België verblijft en zich hier zeer goed geïntegreerd heeft gelet op zijn lange periode van verblijf. Zijn verblijf sinds december 2004 achten we echter niet voldoende als grond voor een machtiging tot verblijf omdat betrokkene steeds geweten heeft dat het om een precair verblijf ging, eerst in het kader van zijn asielprocedure en later in het kader van zijn aanvraag 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Te meer daar betrokkene zich sinds het afsluiten van zijn aanvraag 9ter op 08.11.2011 bewust genesteld heeft in illegaal verblijf. Bovendien stellen we vast dat betrokkene reeds op 30.03.2006 en op 07.05.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten betekende.

Betrokkene was dus wel degelijk op de hoogte van het feit dat hij het land diende te verlaten. Het feit dat hij deze bevelen niet opgevolgd heeft en zich genesteld heeft in illegaal verblijf waardoor hij een lange verblijfsperiode heeft, is te wijten aan de eigen houding van betrokkene waardoor dit geen grond kan vormen voor een verblijfsmachtiging.

Betrokkene haalt aan dat hij werkbereid is, dat hij zich hier volledig voor klaar gemaakt heeft, dat hij steeds gewerkt heeft wanneer het hem werd toegelaten, dat hij reeds een belofte tot werk heeft en onmiddellijk kan beginnen werken en dat hieruit tevens zeer duidelijk zijn wil om te integreren blijkt. We stellen echter vast dat betrokkene geen attesten voorlegt waarmee hij deze bewering onderbouwt. Betrokkene legt noch een arbeidskaart voor noch een arbeidsovereenkomst noch een werkbefoel. Bovendien vormt het feit dat betrokkene eventueel tewerkgesteld was tijdens zijn asielprocedure of tijdens het onderzoek van zijn aanvraag 9ter d.d. 08.12.2008, geen grond voor verblijfsmachtiging daar deze tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielaanvraag of de gegrondheidsfase van zijn aanvraag 9ter niet afgesloten was. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene beroept zich qua integratie verder op het feit dat hij hier veel vrienden gemaakt heeft. Ter staving hiervan legt betrokkene vier getuigenverklaringen voor, namelijk één van een lesgever Nederlands, één van de directeur van de Fitnessclub waarvan hij lid is, één van de artistiek leider van een project waaraan hij deelnam en één van een vriendin. We stellen dus vast dat betrokkene ter staving van het feit dat hij hier veel vrienden gemaakt heeft, slechts vier getuigenverklaringen voorlegt waarvan slechts één duidt op echte vriendschapsbanden. We stellen dus vast dat betrokkene er niet in slaagt om aan te tonen dat zijn banden in België opwegen tegen de banden in zijn land van herkomst, waar betrokkene geboren en getogen is en waar zijn hele familie verblijft. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een grond voor regularisatie.

Verzoeker wijst erop dat hij zich heeft aangepast aan onze levenswijze, dat hij zich volledig tracht te integreren en heel veel moeite doet. Ter staving hiervan legt betrokkene een huurovereenkomst voor, zijn inburgeringsattest, drie deelcertificaten Nederlands en één inschrijvingsbewijs Nederlandse taallessen. Met betrekking tot het huurcontract, met geldigheid van 01.09.2008 tot 01.09.2009, dienen we op te merken dat dit huurcontract enkel aangeeft dat er een huurovereenkomst was tussen beide partijen, niet dat er sprake is van een volledige aanpassing aan onze levenswijze of van enige integratie. De andere voorgelegde stukken hebben betrekking op de Nederlandse taal. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze elementen van integratie ontstaan zijn tijdens zijn legaal verblijf. De voorgelegde stukken werden dan ook opgemaakt tijdens deze periode. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat hij zich tot op heden verder heeft geïntegreerd. Het is niet onredelijk te stellen dat van een persoon die sinds 29.12.2004, dus bijna 12 jaar, ononderbroken in België verblijft, verwacht kan worden dat hij meer bewijzen van zijn integratie kan voorleggen dan enkel die elementen van integratie die ontstaan zijn tijdens zijn legaal verblijf. We stellen dus vast dat niettegenstaande een verondersteld verblijf van meer dan 11 jaar betrokkene zeer weinig integratiestukken kan voorleggen. Dit element is dan ook niet voldoende om aanvaard te worden als een grond voor verblijfsmachtiging.

We stellen bovendien vast dat betrokkene zijn dossier in de periode sinds 07.04.2010 niet heeft geactualiseerd. Voor de periode van 07.04.2010 tot op heden ontbreekt dus elk bewijs van integratie. Het is nochtans aan betrokkene om zijn dossier op te volgen en aan te vullen. Hieruit kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn aanvraag tot machtiging van verblijf.

Betrokkene slaagt er aldus in zijn aanvraag niet in elementen aan onze diensten voor te leggen die kunnen weerleggen dat de integratie, sedert 29.12.2004, opweegt tegen de integratie in het land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar zijn familie verblijft. Om deze redenen kan de integratie van mijnheer geen grond voor een machtiging tot verblijf vormen.”

1.7. Op dezelfde datum werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“De heer:

[...]

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als M. Â., geboren op 00.00.1962 te M.;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoeker, vermits deze zich bevindt in de situatie, voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, hierna: de vreemdelingenwet.

2.2. Naar luid van artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na 5[vijf] maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen.”

2.3.1. Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding in artikel 7 “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een gebonden bevoegdheid uitsluit, dient het volgende te worden opgemerkt.

Het woord “moet” in voormeld artikel 7 sluit niet uit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten een bepaalde termijn bevat. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3, van de vreemdelingenwet de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060).

Daarnaast bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel i dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Verder laat geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een gebonden bevoegdheid lijkt uit te sluiten.

In zijn arresten met nummers 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest met nummer 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook onder meer uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting in het nationale recht vormt van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat voor de totstandkoming van het bestreden bevel steeds een concrete beoordeling en appreciatie vereist is, zodat, al is de appreciatie in de gevallen gevisieerd bij artikel 7,

eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° niet zo ruim als in de overige gevallen, deze in wezen discretionair is (cf. R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009, overwegingen 18-19).

2.3.2. Daarenboven moet er op worden gewezen dat de Raad in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (R.v.St. nr. 207.325 van 13 september 2010). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *“meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; , R.v.St. De Vos, nr. 15699 van 5 februari 1973; R.v.St., Bussiaux nr. 17032 van 21 mei 1975). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De vraag of de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, raakt de grond van de zaak. Zo de verzoekende partij een gegrond middel heeft aangevoerd, zal de verwerende partij daarbij rekening moeten houden bij de afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten. Het eventueel ongegrond zijn van het middel volstaat niet om, zonder grondig onderzoek van dit middel zelf, bij voorbaat te besluiten dat het beroep onontvankelijk is.

Daarbij moet bovendien worden opgemerkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten als dusdanig geen antwoord is op enige verblijfsaanvraag en kan de verwerende partij zich om de redenen hoger uiteengezet onder [2.3.1.] zich ervan onthouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De afgifte van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten vereist aldus in elk geval een beoordeling van verzoekers situatie, onder meer in het licht van de belangen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat zonder meer en automatisch een nieuw bevel zal moeten worden afgegeven. De verzoekende partij heeft wel degelijk belang bij het verdwijnen van het bestreden bevel uit het rechtsverkeer.

De exceptie dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel wordt de schending van de redelijke termijn aangevoerd. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“III. 1. Schending van de Redelijke termijn

Het overheidshandelen kan op 2 manieren termijn gebonden zijn: hetzij omdat een norm een termijn voorschrijft binnen dewelke de overheid moet handelen, hetzij omdat – bij afwezigheid van een normatieve termijnstelling – het beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing is dat de overheid binnen een redelijke termijn moet handelen.

De redelijke termijn is een ongeschreven beginsel van behoorlijk bestuur en is als zodanig van toepassing op besturen. Het is niet omdat een normatieve termijnstelling ontbreekt dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen.

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de initiële aanvraag dateert van 02.04.2009!! We zijn nu december 2016, meer dan 7 jaar na de aanvraag.

Wat een redelijke termijn is moet in concreto worden beoordeeld, in functie van de aard van de zaak en de houding van de partijen. Als een redelijke termijn moet dan ook worden beschouwd de tijd die

normaal nodig is om een zaak, rekening houdend met de specifieke gegevens ervan, haar beslag te geven.

Het mag duidelijk zijn dat de redelijke termijn in dit geval ruim overschreden is geweest!

Deze beslissing werd meer dan 7 jaar na de aanvraag genomen!

Dit is een schending van het beginsel van de redelijke termijn.

Dat verzoeker al meer dan 7 jaar geleden een regularisatieaanvraag heeft ingediend en al meer dan 12 jaar op het grondgebied verblijft.

Dat verwerende partij er meer dan 7 jaar heeft over gedaan om tot een beslissing te komen. en deze dan nog gebrekkig motiveert en niet duidelijk maakt waarom de beslissing niet kan leiden tot een regularisatie voor verzoeker.

Verzoeker mag van verwerende partij verwachten om binnen een redelijke termijn een beslissing te nemen en deze aan verzoeker over te maken.

Verwerende partij heeft al 3 keer een nieuwe beslissing moeten nemen over deze aanvraag, telkens na vernietiging van de beslissing door uw Raad.

De laatste nietigverklaring dateert van 03.10.2016 en op 10.10.2016 werd overgegaan tot het nemen van een nieuwe beslissing in dit dossier.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij de redelijke termijn duidelijk overschrijdt door een beslissing te nemen in 2016 over een aanvraag die dateert van 2009.

De redelijke termijn stelt dat enerzijds de definitieve uitkomst van een proces niet onredelijk lang op zich mag laten wachten, maar ook anderzijds mag de duur van de procedure niet onredelijk kort zijn. De redelijke termijn heeft immers ook als doel een behoorlijke voorbereiding van partijen en een grondig onderzoek van de zaak door de rechter mogelijk te maken.

In de procedure van verzoeker kan men absoluut niet spreken van een redelijke termijn en is de periode voor de nieuwe beslissing onredelijk kort geweest. De vorige negatieve beslissing i.v.m. zijn aanvraag o.b.v. 9bis werd vernietigd door uw Raad op 03.10.2016.

Op 10.10.2016 nam verwerende partij in het dossier van verzoeker een nieuwe beslissing, 7 dagen na de vernietiging.

Hoe kan verwerende partij een goed en grondig onderzoek hebben gevoerd als zij 7 dagen na de vernietiging een nieuwe beslissing hebben genomen in het dossier van verzoeker?!

Ook door deze korte beslissingstermijn, die onredelijk kort is, schendt verwerende partij het beginsel van behoorlijk bestuur en met name de redelijke termijn. “

3.1.2. De verzoekende partij voert aan dat de bestreden beslissing in totaal zeven jaar in beslag heeft genomen. De Raad dient evenwel op te merken dat de verwerende partij reeds een eerste maal over de aanvraag van 2 april 2009 heeft beslist in 2010. Inderdaad werd deze aanvraag daarop ingetrokken en werden er nieuwe beslissingen genomen in 2012, 2013 en 2016, nadat deze telkenmale werden vernietigd door de Raad. Met betrekking tot de thans eerste bestreden beslissing dient te worden opgemerkt dat de laatste nietigverklaring dateert van 3 oktober 2016 en reeds op 10 oktober 2016 een nieuwe beslissing werd genomen. Als dusdanig kan niet worden gesteld dat de thans eerste bestreden beslissing onredelijk lang op zich heeft laten wachten. Daarbij komt dat de thans eerste bestreden beslissing een aanvraag betreft op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, naar aanleiding waarvan de door de verzoekende partij aangevoerde elementen dienen te worden beoordeeld. De Raad ziet niet in op basis van welke rechtsregel, noch wordt dit door de verzoekende partij aangeduid, het loutere feit dat er een groot tijdsverloop ligt tussen het indienen van de initiële aanvraag en de thans

eerste bestreden beslissing ertoe dient te leiden dat verwerende partij de aanvraag gunstig dient te beantwoorden. Zo de verzoekende partij meent dat, omwille van dit tijdsverloop, de integratie-elementen, de gezinsbanden en andere elementen van verankering in België dermate werden ontwikkeld dat een machtiging tot verblijf hierdoor verantwoord is, beschikt zij over de mogelijkheid om haar aanvraag te actualiseren en zal de verwerende partij ertoe gehouden zijn haar beslissing eveneens omtrent deze elementen te motiveren. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat verzoeker zijn aanvraag heeft geactualiseerd, ondanks het feit dat hij telkenmale een annulatieprocedure heeft ingediend bij de Raad ten aanzien van de eerder genomen beslissingen te zijnen aanzien.

De verzoekende partij wijst er in haar eerste middel eveneens op dat de termijn voor het nemen van de thans eerste bestreden beslissing onredelijk kort was. De Raad kan evenwel de verzoekende partij niet bijtreden waar deze stelt dat het enkele feit dat de eerste bestreden beslissing zeven dagen na het vernietigingsarrest van 3 oktober 2016 werd genomen, op zich dient te leiden tot de vernietiging van deze beslissing. Indien de verzoekende partij van oordeel is dat deze snelle behandelingstermijn heeft geleid tot een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beslissing, staat het haar vrij hieromtrent een uiteenzetting in haar middel aan te voeren, hetgeen zij nalaat.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan, dat luidt als volgt:

“III.2. Langdurig verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn langdurig verblijf en zijn integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Verzoeker wenst dan ook op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, volkomen onaanvaardbaar is! Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie en kan niet louter stellen dat dit komt door zijn precair of illegaal verblijf.

Dat verzoeker al 12 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft, waarvan ettelijke jaren legaal verblijft.

Dat verwerende partij onvoldoende motiveert waarom dit geen grond zou kunnen vormen tot regularisatie. Men stelt immers louter het volgende: “...Zijn verblijf sinds december 2004 achten we echter niet voldoende als grond voor een machtiging tot verblijf omdat betrokkene steeds geweten heeft dat het om een precair verblijf ging, eerst in het kader van zijn asielprocedure en later in het kader van zijn aanvraag 9ter en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Te meer daar betrokkene zich sinds het afsluiten van zijn aanvraag 9ter op 08.11.2011 bewust genesteld heeft in illegaal verblijf...

Betrokkene was dus wel degelijk op de hoogte van het feit dat hij het land diende te verlaten. Het feit dat hij deze bevelen niet opgevolgd heeft en zich genesteld heeft in illegaal verblijf waardoor hij een lange verblijfsperiode heeft, is te wijten aan de eigen houding van betrokkene waardoor dit geen grond kan vormen voor een verblijfsmachtiging...”

Waarom kan deze gunstmaatregel niet toegekend worden aan iemand die al 12 jaar in België verblijft, waarvan ettelijke jaren legaal en die hier ondertussen zijn leven heeft opgebouwd?! Het feit dat verwerende partij stelt dat verzoeker zich zou nestelen is kort door de bocht en is bij verzoeker geen sprake van! Zijn regularisatieaanvraag is wel degelijk ontvankelijk verklaard en indien hij het land zou verlaten hebben zou hij zijn recht op een eerlijk proces geschonden (art. 6 EVRM) geschonden hebben!

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om legaal verblijf te verkrijgen en deze procedure al 7 jaar lopende is alvorens tot een beslissing te komen...

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij, conform de geldende rechtspraak, een afweging diende te maken in het dossier van verzoeker!

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft uitgevoerd, of hiervan alleszins niets van is terug te vinden, en dit reeds in tegenspraak is met de arresten van de RVV.

Verwerende partij lijkt de ratio legis van de procedure en zelfs de beslissingen van uw Raad naast zich neer te leggen door, nadat de vorige beslissing vernietigd diende te worden, deze procedure nogmaals met de voeten te treden en uw Raad andermaal tot tussenkomst te verplichten.

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Zij nemen immers een nieuwe beslissing in het dossier van verzoeker 7 dagen na de nietigverklaring door uw Raad.

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker hoe verwerende partij het dossier van verzoeker flagrant weigert te onderzoeken.

Het langdurig legaal verblijf van verzoeker, is wel degelijk reden om verzoeker in het bezit te stellen van een verblijfstitel.

Het lijkt wel alsof men drogredenen tracht aan te halen om geen rekening te moeten houden met de langdurig legaal verblijf.

Verzoeker verblijft namelijk al 12 jaar (!!) in België, waarvan ettelijke jaren legaal verblijf.

Dat hij wel degelijk geregulariseerd dient te worden op basis van zijn langdurig verblijf.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker volledig aan deze voorwaarden voldoet!

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij dit op zijn minst uitgebreid te motiveren!

Dat verwerende partij het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel bovendien flagrant schendt!

Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom de integratie en het langdurig (legaal) verblijf van verzoeker niet kunnen leiden tot een regularisering. Het feit dat door middel van een standaard zin, de aanvraag ongegrond wordt verklaard is dan ook niet in feite en in recht aanvaardbaar.

De Staatssecretaris motiveert dat de integratie niet kan leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan het niet leiden? Waarom kan een verblijf van meer dan 12 jaar geen buitengewone omstandigheid vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?!

De Staatssecretaris had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie.

Het is frappant te moeten vaststellen dat verwerende partij in onontvankelijke beslissingen steevast stelt dat de elementen m.b.t. integratie, ... betrekking hebben op de gegrondheid en niet behandeld worden in het ontvankelijkheidsonderzoek. Hier diende men er dus wel rekening mee te houden, temeer daar ze zelfs niet betwist worden en desalniettemin wil men deze afdoen als "tijdelijk", hetgeen getuigt van elk gebrek aan redelijkheid en enig onderzoek.

Uw Raad heeft in zijn arrest d.d. 29.09.2016 nr. 175 542 gesteld dat: "een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist vanwege de overheid een dubbel onderzoek: 1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; 2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Met de thans bestreden beslissing beschikt de verwerende partij op de aanvraag die verzoeker op 16.04.2008 had ingediend. Zij komt tot de conclusie dat de aanvraag ontvankelijk is, doch ongegrond. De reden die er volgens de verwerende partij toe heeft geleid de elementen van integratie niet als grond voor een verblijfsmachtiging in aanmerking te nemen is het feit dat verzoeker moest weten dat zijn verblijf in het kader van zijn asielaanvragen slechts voorlopig werd toegestaan...

De verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij stelt dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf geen verblijfsrecht genereert in hoofde van de aanvrager. Zij gaat er echter volledig aan voorbij dat zij de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, ingediend op 16.04.2008, zelf tot drie keer toe ontvankelijk heeft verklaard. In de geschetste chronologie van de omstandigheden en gelet op de antecedenten in de zaak kan niet anders dan worden vastgesteld dat de

verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld waar zij heeft geoordeeld voorbij te kunnen gaan aan de elementen van integratie om reden dat verzoeker zich zou hebben geïntegreerd in illegaal verblijf. Minstens moet worden vastgesteld dat uit de motieven niet blijkt dat zij hierover met de nodige zorgvuldigheid heeft geoordeeld."

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Nergens in artikel 9bis Vw. staat te lezen dat de aanvrager zelf de situatie niet mag gecreëerd hebben. Nergens in de wet staat te lezen dat de elementen die worden aangehaald ter regularisering niet te wijten mogen zijn aan de eigen houding.

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

Het is op zijn minst opvallend te noemen dat verwerende partij stelt slechts rekening te houden met de integratie van de aanvrager in de gegrondheidsfase van een onderzoek en vervolgens, in een gegrondheidsfase, de bewezen integratie gewoon aan de kant schuift, zonder enig onderzoek.

Verzoeker wenst op te merken dat hij niet gekozen heeft voor illegaal verblijf in België. Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden, verbleven.

De Staatssecretaris dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier!

Bovendien, kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat dit te wijten is aan de eigen houding van verzoeker en zijn eigen keuze was.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie en dient rekening te houden met de aangehaalde elementen en de feitelijke gegevens.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken en acht ze reëel.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf.

Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, hij was immers gedurende ettelijke in het bezit van legaal verblijf en heeft zich uiteraard geïntegreerd in België!"

3.2.2. Verzoeker betwist in eerste instantie de beoordeling van de integratie en van het langdurig verblijf in België. Hij geeft daarbij aan dat hij van oordeel is dat het feit dat hij reeds lange tijd in België verblijft, dient te leiden tot het inwilligen van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad merkt evenwel op dat het hem, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van het bestuur. Het volstaat te dezen dat de verwerende partij de ter ondersteuning van haar aanvraag ingeroepen elementen heeft onderzocht en dat zij hieromtrent een afdoende motivering heeft gegeven. *In casu* blijkt dat in de eerste bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker ervan op de hoogte was dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een weigering van zijn asielprocedure het grondgebied zou dienen te verlaten. Aldus werd vastgesteld dat de ingeroepen elementen van langdurig verblijf in België te wijten zijn aan verzoekers keuze om geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en het volgehouden verblijf sedert 21 maart 2006. De bestreden beslissing motiveert dat enkel gedurende de periode dat hij in het bezit was van een attest van immatriculatie in het kader van het onderzoek van zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van 8 december 2008 tot 8 november 2011, verzoeker niet illegaal verbleef in België. Er wordt ook gemotiveerd dat de duur van de (asiel)procedure, niet van die aard was dat deze als onredelijk lang kon worden beschouwd. Verder wordt ook vastgesteld dat verzoeker zijn aanvraag sedert 7 april 2010 niet meer heeft geactualiseerd. In de bestreden beslissing wordt bijgevolg gemotiveerd dat na deze datum geen enkel bewijs van integratie meer werd neergelegd.

Deze motivering wordt door verzoeker niet weerlegd, deze stelt evenwel inmiddels dat hij reeds 12 jaar op het grondgebied verblijft, waarvan ettelijke jaren legaal.

In de mate de verzoekende partij daarmee de Raad uitnodigt om zich nogmaals uit te spreken over de regularisatieaanvraag, is het middel niet ontvankelijk. Hoewel de verwerende partij er van op de hoogte was dat verzoeker op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing inderdaad reeds 12 jaar op het grondgebied verblijft, komt het in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aan de verzoeker zelf toe om de elementen van integratie en lokale verankering aan te tonen. Het is niet aan de verwerende partij om het bestaan van dergelijke elementen ambtshalve te veronderstellen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voorts blijkt onbegrip van verzoeker voor de eerste bestreden beslissing en de overtuiging dat de elementen die zijn zaak kenmerken dienden aanleiding te geven tot de afgifte van een verblijfstitel, maar dit onbegrip en de eigen visie op zijn zaak kunnen de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Deze laatste vaststelling geldt tevens voor de loutere ponering *"Dat verwerende partij het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel bovendien flagrant schendt!"*.

Verzoeker kan de eerste bestreden beslissing niet meer laten zeggen dan wat ze zegt. Hierin kan met name niet worden gelezen, noch kan hieruit worden afgeleid dat de verwerende partij verzoekers

integratie niet betwist, zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt in zijn verzoekschrift. Evenmin kan in de eerste bestreden beslissing worden gelezen dat de verwerende partij van oordeel is dat integratie geen grond kan zijn voor een machtiging tot verblijf.

Er kan voorts in de eerste bestreden beslissing niet worden gelezen dat verzoeker zijn situatie zelf zou hebben gecreëerd en dat de elementen die werden aangehaald ter regularisatie te wijten zouden zijn aan zijn eigen houding. Er is dan ook geen feitelijke grondslag voor verzoekers kritiek, dat de verwerende partij zich in de plaats stelt van de wetgever en nieuwe criteria toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest van de Raad met nummer 80 255 aangezien de situatie van de betrokken vreemdeling niet dezelfde is als die van verzoeker. In de bij voormeld arrest vernietigde beslissing werden niet dezelfde vaststellingen gedaan over de verblijfplaats, zoals in de eerste bestreden beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een derde middel aan, dat luidt als volgt:

“III.3. Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoeker diende zijn regularisatieaanvraag in meer dan 7 jaar geleden!

Hij heeft het recht om zijn procedure over zijn verblijf af te wachten gezien het belang ervan!

Indien verzoeker dient terug te keren naar zijn land van herkomst, zal zijn procedure omtrent zijn aanvraag zonder voorwerp worden verklaard.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten. Hij wenst immers aanwezig te zijn en zo alsnog zijn verblijfstitel te bekomen!

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen, zeker gezien de lange duur van zijn procedure.

Indien hij dient terug te keren zal de lange procedure voor niets zijn geweest!

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid te bekomen !

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: ‘Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.’

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

Ook wordt artikel 6 van het EVRM geschonden doordat verwerende partij het beginsel tot het nemen van een beslissing binnen een redelijke termijn met de voeten treedt.”

3.3.2. Betreffende de opgeworpen schending van artikel 6 van het EVRM, hanteert het EHRM een autonome, van nationale rechtsstelsels onafhankelijke, uitleg bij de bepaling van de reikwijdte van dit artikel. Daarbij wordt onder meer gekeken naar de belangen die voor de procespartij op het spel staan, de complexiteit van de wetgeving en de procedure en de mate waarin de procespartij in staat is om zichzelf effectief te verdedigen. De diverse waarborgen van een eerlijk proces, zoals gegarandeerd door artikel 6 van het EVRM, gelden bij de vaststelling van “*civil rights and obligations*” (“*burgerlijke rechten en verplichtingen*”) en ter zake van een “*criminal charge*” (“*strafvervolging*”). De uitleg van de zojuist genoemde termen is derhalve bepalend voor de vraag of men zich op de garanties van artikel 6 van het EVRM kan beroepen.

Onder “*civil rights and obligations*” vallen volgens autonome Straatsburgse uitleg vrijwel alle civielrechtelijke en bestuursrechtelijke geschillen. Het gaat hierbij om naar nationaal recht erkende of verdedigbare rechten en verplichtingen, waarbij niet doorslaggevend is of een geschil naar nationaal recht als civielrechtelijk wordt gezien. Dit betekent dat vrijwel alle geschillen onder het toepassingsbereik van artikel 6 van het EVRM vallen, met uitzondering van geschillen over politieke rechten als het kiesrecht, geschillen met betrekking tot de toelating en verwijdering van vreemdelingen, fiscale procedures en (arbeidsrechtelijke) geschillen van ambtenaren voor zover, naar nationaal recht, toegang voor deze categorie van ambtenaren tot de rechter uitdrukkelijk is uitgesloten en deze uitsluiting op objectieve gronden van staatsbelang gerechtvaardigd kan worden.

In casu wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 6 van het EVRM. Er kan niet ontkend worden dat huidig geschil betrekking heeft op toelating en de verwijdering van vreemdelingen.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan, dat luidt als volgt:

“III.4. Medische elementen als buitengewone omstandigheid

Dat verzoeker zeer goed op de hoogte is van het feit dat er een verschil is m.b.t. bepaalde procedures om geregulariseerd te worden onder meer deze om humanitaire redenen en een medische regularisatie.

Toch is verzoeker van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake zijn aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoeker maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoeker niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker is ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat verwerende partij stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van zijn aanvraag.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker ernstig ziek is!”

3.4.2. De Raad merkt op dat in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd omtrent de aangehaalde medische elementen. Meer bepaald staat gemotiveerd dat:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name: het medisch attest d.d. 22.12.2008 en de resultaten van de bloedanalyse d.d. 10.05.2008) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot

wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

Verzoeker geeft aan het hier niet mee eens te zijn, doch toont hiermee geenszins aan waarom deze beslissing onjuist zou zijn. Evenmin toont verzoeker aan dat er omstandigheden zouden zijn dat het loutere medische aspect van deze problematiek zou overstijgen en waarmee in het kader van huidige aanvraag rekening diende te worden gehouden. Op 8 november 2011 werd door de verwerende partij de beslissing genomen met betrekking tot zijn medische regularisatieaanvraag overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dewelke eveneens werd geweigerd. Verzoekers beroep tegen deze aanvraag werd bij 's Raads arrest met nummer 80 256 van 26 april 2012 verworpen.

In de mate verzoeker nog betoogt dat de medische elementen wel degelijk in aanmerking komen als “buitengewone omstandigheden”, wijst de Raad op het bepaalde in artikel 9ter, §2, 4°, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de elementen die ingeroepen werden in het kader van aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, onontvankelijk diende te worden verklaard. Uit het voorschrift dat deze elementen onontvankelijk zijn, volgt in beginsel dat deze elementen evenmin ten gronde moeten worden beoordeeld.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan, dat luidt als volgt:

“III.5. Schending van art 3 EVRM

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend in 2009!!

Verzoeker leeft dus al ettelijke jaren in België. Heeft hier een leven opgebouwd, heeft hier ook een onderkomen zoals blijkt uit zijn regularisatieaanvraag.

Clïënt heeft in 2004 alles en iedereen achtergelaten om zichzelf in veiligheid te brengen! Als hij dient terug te keren zal hij in gevaarlijke en mensonterende situaties terecht komen!

Dat verzoeker wel degelijk onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat men zonder enige motivering stelt dat een schending van art 3 EVRM niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoeker terug dient te keren naar Nepal!

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is, er werd immers nog nooit een onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoeker.

Dat de veiligheid gegarandeerd dient te worden en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet gebeurd is.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde aanvaard moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker gegrond diende verklaard te worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

Dat verwerende partij rekening dient te houden met ALLE elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker.

Dit werd reeds bevestigd in arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 van uw Raad.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Dat verwerende partij het dossier niet individueel, grondig en zorgvuldig behandeld heeft!

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt.”

3.5.2. Verzoeker poneert dat een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, docht toont dit op geen enkele wijze aan. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet “concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*. Een verwijzing naar een uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gevolgd door de stelling “Dat in het casu het geval is, er werd nooit een onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoeker” en het toevoegen van een stuk betreffende “mediaberichtgeving Nepal” aan het verzoekschrift, volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM in hoofde van verzoeker aan te nemen. Er kan nog op worden gewezen dat verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de situatie in zijn land, niet heeft ingeroepen.

Verzoeker stelt: “Dat men zonder enige motivering stelt dat een schending van art 3 EVRM niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoeker terug dient te keren naar Nepal! Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt! Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel! Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt. Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen. Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. Uit al het voorgaande blijkt-immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken! (...)Dat de veiligheid gegarandeerd dient te worden en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. (...)Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde aanvaard moest worden.(...) Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker gegrond diende verklaard te worden”.

De Raad leest echter nergens in de eerste bestreden beslissing dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid. De eerste bestreden beslissing doet ook geen uitspraak over buitengewone omstandigheden. Dit gebeurt in een beslissing over de ontvankelijkheid van een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen terwijl de eerste bestreden beslissing uitspraak doet over de gegrondheid van een dergelijke aanvraag. Verzoekers kritiek is gericht tegen een beslissing die niet de eerste bestreden beslissing is en is op dit punt niet ontvankelijk.

Verder is verzoeker nog van oordeel dat de verwerende partij verzuimde rekening te houden met “ALLE elementen en stukken die beschikbaar zijn in het dossier van verzoeker”, maar dergelijk niet geconcretiseerd betoog toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De overtuiging tenslotte van verzoeker dat “De bestreden beslissing [...] aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel [schendt]”, toont daarvan geen schending aan in concreto.

Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.6.1. Onder de hoofding “DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL” werpt verzoeker in wat kan worden beschouwd als een zesde middel, gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op: “schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, indien verzoeker dient terug te keren naar Nepal.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

V.1. Schending van art. 3 van het EVRM

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht flagrant schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen.

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn.

De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr.175.719; RvS 24 september 2008 186.486).

Het mag duidelijk zijn dat in casu, de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend in 2009!!

Verzoeker leeft dus al ettelijke jaren in België, waarvan ook een aantal legaal, heeft hier een leven opgebouwd, heeft hier ook een onderkomen zoals blijkt uit zijn regularisatieaanvraag.

Wat moet hij in zijn land van herkomst na zo veel jaar nog gaan zoeken?! Als hij dient terug te keren zal hij in een onveilige en mensonterende situatie terecht komen.

Dat verzoeker wel degelijk onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat men zonder enige motivering stelt dat een schending van art 3 EVRM niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid zonder enig onderzoek uit te voeren naar de gevolgen indien verzoeker terug dient te keren naar Nepal!

Bezwaarlijk kan men stellen dat dit een grondig en individueel onderzoek uitmaakt!

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel

niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is, er werd immers nog nooit een onderzoek uitgevoerd in het dossier van verzoeker.

Dat de veiligheid gegarandeerd dient te worden en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoeker erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeker in zijn geheel onderzocht moeten worden en dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat dit niet gebeurd is.

V.2. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, verzoeker bezit tot op heden een blanco strafblad. Hij heeft zich hier geïntegreerd en heeft hier werkgelegenheid. Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissingen."

3.6.2. Bovenstaande uiteenzetting beperkt zich tot het uitdrukken van de overtuiging dat de tweede bestreden beslissing onzorgvuldig en onterecht getroffen is en allerlei bepalingen en beginselen schendt. Dit kan de tweede bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen brengen.

Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, beperkt verzoeker zich tot vage en niet-geconcretiseerde beweringen die niet van aard zijn de in de bestreden beslissing gegeven motivering te weerleggen. Een algemene verwijzing van verzoeker naar arresten van het EHRM en van de Raad volstaat niet om in zijn geval een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Voor het overige volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het vijfde middel.

De zoveelste vermelding door verzoeker dat de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden, toont daarvan geen schending aan. Vervolgens volgt opnieuw een betoog aangaande buitengewone omstandigheden. Het volstaat te verwijzen naar de bespreking van voorgaande middelen. Verzoekers verdere betoog wijst op onbegrip voor de tweede bestreden beslissing, doch dit kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring ervan. De overtuiging dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden door de tweede bestreden beslissing, ondersteund door een verwijzing naar rechtsleer en een arrest van de Raad, toont daarvan geen schending aan.

Verzoeker voert nog aan dat er “*hinderpalen*” werden aangevoerd, en somt nog enkele elementen op die zijn zaak kenmerken en besluit dat de verwerende partij rekening diende te houden met zijn specifieke situatie. Hij verduidelijkt niet hoe dit alles maakt dat verwerende partij niet de tweede bestreden beslissing kon treffen.

Het zesde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT